10527/c

31237

31239

31240

BERNARDI SIEGFRIED ALBINI

Anatomes & Chirurgiae in Academia Batava, quae Leidae eſt, Profeſſoris

DISSERTATIO SECUNDA

DE

SEDE ET CAUSSA

COLORIS AETHIOPUM

ET

CAETERORUM HOMINUM.

ACCEDUNT ICONES COLORIBUS DISTINCTAE.

LEIDAE BATAVORUM,
Apud THEODORUM HAAK, Bibliop.
Proſtat etiam *AMSTELAEDAMI,*
Apud JACOBUM GRAAL, & HENRICUM DE LETH.
MDCCXXXVII.

B. S. ALBINI
DISSERTATIO
DE
SEDE ET CAUSSA
COLORIS AETHIOPUM
ET
CAETERORUM HOMINUM.

Secundam hanc vobis, elegantioris Anatomes Amatores & Cultores, do Diſſertationem. De ſede & cauſſa coloris aethiopum, & caeterorum hominum, nova quaedam continet, permiſta notis, ſed partim de novo confirmatis, partim elimatis. Rem ſi non indignam judicabitis, in qua aliquid otii teratis, ego non plane perdidiſſe me bonas horas, quas impendi, putabo.

 Cu-

Cutem omnibus hominibus, cujuſcunque eſſent coloris, candidam inveni: non tamen candoris omnino ejuſdem, ſed leviter tinctam illo colore, cujus eſt proximum quod Malpighio auctore dicunt corpus reticulare: & tam leviter, ut cum res in aethiopibus manifeſtior ob colorem eorum ſaturatiorem eſſe deberet, ne nigerrimis quidem tinctam cutem eſſe, primo adſpectu putaverim. Quo minus mirum, nive candidiorem aethiopi eſſe dixiſſe Riolanum [1], *albiſſimam* Ruyſchium [2]: albam certe Malpighius [3] dicere potuit, candidam Santorini [4]. Cum vero aliquantulum colore reticuli tinctam eſſe trado, noli, quaeſo, putare, aliquid decepiſſe me reticulum. Scio, quam facile contingat, quando cutis à reticulo liberatur, fruſtulum remanere. Scio, & ſaepius, quam voluiſſem, expertus ſum, reticulum facile vel ex parte, vel in totum tabeſcere, & humoris fuſci ſpecie ſummam cutem plus minus inficere: quale quid etiam Ruyſchio contigit, ut ſubnigra apparuerit cutis aethiopiſſae; colore illo, ut monet, inducto ab epidermide [5]. Verum non minus quoque ſcio, habuiſſe cutem aethiopum, quorum examinavi, leviſſimi quid de colore reticuli, etiamſi reticulum integerrime detraxerim, nihil quidquam vel cute vitiata, vel reticulo: non aliter autem, tanquam ſi ob proximitatem leviſſime perfuſa cutis eſſet colore reticuli. Atque adeo id leve apparuit, ut ad colorem aethiopum efficiendum non niſi perparum cutis dici poſſit

1 Anthrop. Lib. II. Cap. 4.
2 Cur. renov. n°. 6. 59. 87.
3 Exercit. epiſt. de Tactus org.
4 Obſerv. Anat. Cap. I. §. 1.
5 Cur. renov. n°. 59.

6 Ob-

poſſit conferre. Coloris illius praecipua ſedes in reticulo eſt: eſt & in epidermide; quod etiam à diligentiſſimo Santorini animadverſum [6]. Nec tamen erraſſe Riolanus dicendus eſt, quod ſolam cuticulam nigrore illo infectam tradit [7]. Nam ex quo poſtea epidermidem & reticulum effecere, id unam epidermidem antiquiores dixerunt: quemadmodum etiam Ruyſchius, qui reticulum agnovit, tamen, quaſi oblitus, meminit [8] aethiopis cuticulae nigricantis; de cuticula una cum reticulo intelligendus, ut qui epidermidem aethiopis cineream dixit [9], reticulum autem ſemper inveniſſe ſe totum nigrum, tradidit [10]: ſimiliterque meminit [11] cutis aethiopiſſae, cui, ut paullo ante annotavimus, ab epidermide color ſubniger inductus fuerit; cum de illa ipſa epidermide, à qua color ille inductus fuerit, dixiſſet, coloris fuiſſe cinerei, corpore reticulari nigro. Et revera unum aliquod tegmen cutem extrinſecus veſtit, in lamellas plus minus dividuum: cujus tegminis pars interior, quae cutem proxime contingit, eſt quod dicunt reticulum; exterior, quam antiquo nomine epidermidem. Ejuſdemque naturae ſunt: reticulum autem mollius, & coloratius. Itaque partes illae cohaerent inter ſe, ut altera alterius, niſi continuatio, certe pars dicenda ſit; quod apparere ſcripſit [12] clariſſimus Winſlow. Aethiopi igitur reticulum fuſcum eſt, & quaſi nigrum. Quocirca recte Malpighius

6 Obſerv. an. Cap. I. §. 1.
7 Anthrop. Lib. II. Cap. 4.
8 Theſaur. II. Aſſ. V. n°. 12.
9 Curae renov. n°. 59. 87.
10 Adverſ. Decad. III. 8.
11 Curae renov. n°. 59.
12 Expoſit. anat. traité des tegum. §. 40.

13 Exerc.

pighius conjecit [13], (nam, quod à praeclaro Morgagno jam annotatum [14], non niſi conjecit) nigrorem aethiopum à corpore reticulari effici : non recte autem, effici totum [13]. Quod vero ad colorem reticuli attinet, quem nigrum plerique dixerunt; eum cum eximio Morgagno [15] adhuc fuſcum inveni, habentem ſpeciem nigri, ut eleganter de aethiopum colore Macrobius [16]. Epidermis coloris ejuſdem eſt, cujus reticulum : ſed multo minus colorata; qualis fere color lamellae tenuis & perlucidae cornu nigri, cui aſſimilat [17] clarus Winſlow. De colore autem epidermidis aethiopis maxime differre inter ſe videntur egregii Anatomici, Malpighius, Ruyſchius, Santorini : Malpighio dicente [18] albam eſſe, Ruyſchio [19] cineream, Santorino [20] nigram. Sed fortaſſe nomine differunt, non re. Potuit Malpighius albam dixiſſe, quoniam certe atritatem aethiopis non habet. Potuit Ruyſchius cineream, quoniam ad cinereum colorem accedit. Potuit Santorini nigram, quoniam habet de fuſco illo colore, quem nigrum dicere ſolemus. Sed qui dixerunt [21] aeque albam eſſe ac caeterorum hominum; eorum dicto quem colorem dem, non invenio. Reticuli color, ad quem redeo, ſaturatior eſt, qua id cuti proximum: ab altera parte, qua epidermidi conjunctum, jam aliquan-

13 Exerc. epiſt. de Tactus org.
14 Adverſ. anat. II. Anim. 4.
15 Ibid.
16 In Somn. Scipion. Lib. II. Cap. 10.
17 Expoſit. anat. traité des tegum. §. 41.
18 Exerc. epiſt. de Tactus organ.
19 Curae renovat. n°. 59. & 87.
20 Obſervat. anat. Cap. I. §. 1.
21 Hiſtoir. de l'Acad. Roy. des Scienc. Ann. 1702. Diverſ. obſerv. Anatom. n°. 13.

liquantum exſtinctus. Itaque intelligi poteſt, qui fiat, ut extrinſecus aethiops tam fuſcus non ſit, quam eſt pars intima reticuli ſui. Nequit intimi reticuli color integre apparere per corpus reticuli, & per epidermidem, quoniam tantum perluciditatis non habent. Sic Littre animadvertit [22], reticulum, cujus nigror carbonem ligneum aſſimilaret, per epidermidem tantum apparuiſſe ad ſimilitudinem fuliginis. Non aequaliter autem colorata eſt pars illa intima reticuli: qua enim contingit & implet intervalla papillarum cutis, ibi coloratior, quam qua papillas ipſas ambit. Cujus rei intelligendae cauſſa, obiter hic monuiſſe ſufficiet, reticulum non eſſe foraminulis pertuſum, per quae papillae cutis penetrent; neque ea re aſſimile eſſe reticulo, quale bovis linguam Malpighius habere ſcribit. Ex cute eminent tubercula perexigua, quibus denſiſſime per totam amplitudinem ſuam conſita quaſi eſt; praeterquam in plantis ac volis, reſpondentibuſque partibus digitorum; ubi non tubercula, ſed filorum conſtipatorum ſpecies: papillas & tubercula illa, & fila appellant; putamuſque tactus inſtrumenta eſſe. Huic papillatae cuti ſuperinducta epidermis veſtit & papillas, & intervalla earum: quo fit, ut pars ejus interior, hoc eſt, reticulum, tot taleſque habeat foveolas, ceu vaginulas; quot qualeſque ſunt papillae; quemadmodum apparet, cùm de cute & de epidermide ſubtiliter & accurate detractum reticulum eſt. Atque in foveolis illis color minus fuſ-

22 Hiſtoir. de l'Academ. Roy. des Scienc. loc. cit.

23

fuſcus eſt, mediis in locis ſaturatior. Haec coloris in minimis his partibus differentia. Longe major in diſſitis ejuſdem reticuli partibus. Ut enim idem omnibus aethiopis partibus color non eſt, ita neque reticuli; quod colori partium ubique reſpondet ſuo. Habeo pulchrae aethiopis, cui erat color ille venuſte una cum nitore & ſplendore nigricans, qui in primis laudatur: habeo portiones reticuli ejus, quarum alias de facie detraxi, alias de mammis, ventre, brachio, femore, genu, crure, pede, manu, planta, vola, digitis manus, pediſque; quae tantopere differunt inter ſe colore, ut unius ejuſdemque aethiopis eſſe dubitares. In planta, & calce, inque vola, internaque parte digitorum, quae albicant aethiopibus, etiam reticulum ad rationem atritatis aethiopum pene albicat, coloris maxime leucophaei: neque tamen aequaliter coloratum ibi eſt, ſed maculis paullo ſaturatioribus quaſi aſperſum. Minus quoque ſaturatum, & ſimiliter maculoſum eſt reticulum, quod unguibus ſubjacet.

In caeteris hominibus eadem coloris ſedes, eademque ratio. Habeo epidermidem, quam detraxi de ſuperiore parte brachii foeminae candidiſſimae; cui epidermidi adhaeret reticulum omnino candidum, & ob id difficulter diſcernendum ab epidermide; quale in candidis hominibus, nec multum ſolis aeſtui expoſitis, ſemper ſe inveniſſe Ruyſchius annotavit [23]. Idem meminit [24] de reticulo, quod ejuſdem fere alboris

boris

23 Adverſ. an. Decad. III. 8. 24 Curae poſter. n°. 8.

25

boris fuerit, atque epidermis. Habeo epidermidem mammae foeminae ſubfuſcae, ubi & reticulum ſubfuſcum. Aliam foeminae eleganter fuſcae, ubi talis etiam coloris reticulum. Alias, ubi ſubflavum, quale Ruyſchius aliquoties memorat [25]. Et in colore ſubflavo ipſo differentia. Ruyſchius [26], *ſemiaethiopis dilutius* nigrum eſſe. In planta pedis europaeorum, qualia idem quoque Ruyſchius memorat [27], plerumque luteolum; ſicuti etiam in vola, internaque parte digitorum, tum manus, tum pedis: quorum aliquot exempla ſervo. Saturatior color in genitalibus, & in pube. Servo de pube viri cum epidermide reticulum, quod admodum fuſcum: foeminae, quod luteum. Servo de ſcroto europaei, quod tantummodo aliquanto minus fuſcum, quam quae de tibia aethiopis habeo: magis etiam fuſcum de pene, ut aethiopis eſſe putares. Ac ſemper epidermis plus minus habet de colore reticuli ſui: quoniam vero in europaeis epidermis non ita multum ab albore abeſt, idcirco videtur Ruyſchius indiſcriminatim dixiſſe *cineraceam* [28], *candidiorem* [29], *albiſſimam* [30]; etiamſi reticulum eſſet ſubflavum.

Ita autem color inhaeret in reticulo & epidermide, ut ſervent eum in aqua, ſervent in ſpiritu vini; quod de reticulo Littre jam occupavit [31], qui portionem cutis

B aethio-

25 Theſ. III. n°. 81. & Theſ. V. n°. 5. & Theſ. X. n°. 2.

26 Adverſ. an. Decad. III. 8. & Curae poſter. n°. 7.

27 Theſ. I. Aſſ. 3. n°. 4. & Theſ. III. n°. 34. & Curae renov. n°. 79.

28 Theſ. V. n°. 5.

29 Theſ. III. n°. 81.

30 Theſ. X. n°. 2.

31 Hiſtoir. de l'Acad. Roy. des Scienc. ann. 1702. Diverſ. Obſerv. anat. n°. 13.

32 Ob-

aethiopis maceravit aqua tepida dies continuos ſeptem; aliamque ſpiritu vini; nulloque modo neque mutatus color reticuli, neque aqua, ſpiritusve, ejuſdem colore tincta. In ſpiritu vini puro, in quem experiundi cauſſa epidermidem & reticulum demerſi; aliiſque illius generis liquoribus colorem ſuum tam multos annos apud me ſervaverunt, ut credibile ſit, ſemper ſervatura. In aqua reticulum ſervat donec ipſum diſſolvatur: ſed quia mollius & tenerius, maceratione aquae facile diſſolvitur, miſtumque aquae, tingere eam colore ſuo videtur; cum contra epidermis longe durabilior ſit. Atque hic laudandus doctiſſimus Santorini, qui epidermidem aethiopis ab omni reticulo liberatam maceravit aqua per plures hebdomadas, & neque aquam infectam nigrore ejus, neque ipſam albam effectam fuiſſe obſervavit: reticulum autem poſt brevem macerationem pene diffluxiſſe, ſuoque nigrore ſubjectam cutem facile infeciſſe, manuſque, & ſcalpelli aciem [32].

Quid vero eſſe poteſt cauſſae, cur colore illo alii atque alii homines adeo diſcrepent? in primis, cur nigricent aethiopes, albi nos ſimus? Ni fallor, quod ſuum parentes colorem in liberos propagant; quod Strabo dicit [33], in utero κατὰ σπερματικὴν διάθεσιν tales fieri, quales ſint, qui genuerint. Aethiops foemina ſi cum mare aethiope rem habuerit, aethiopem, ni quid forte ludat natura, gignit: alba ſi cum albo, album. Unde fortaſſe Herodotus, aut à quo accepit, puta-

32 Obſerv. anat. Cap. 1. §. 1.   33 Geograph. Lib. xv.

putavit [34] aethiopum genituram, quam in mulieres emittunt, atram eſſe, ut corpus; cum caeterorum hominum alba ſit: quem de re ipſa jam olim reprehendit [35] Ariſtoteles. Sed vicini ſideris vapore torreri aethiopas, aduſtiſque ſimiles gigni, non eſſe dubium, Plinius tradit [36]: quos ideo Lucretius dicit [37] percoctos calore. Quae antiquorum plerorumque fuit ſententia. De Theodecte refert [38] Strabo, ſic ajiſſe,

Ἧς ἀγχιτέρμων ἥλιος διφρηλατῶν
Σκοτεινὸν ἄνθος ἐξέχρωσε λιγνύος
Εἰς σώματ᾽ ἀνδρῶν.

Quod fere Tibullus [39],

fuſci, quos india torret,
Solis & admotis inficit ignis equis.

Galenus ſic explicat [40]; Aethiopibus naturam cutis ex ambientis aeſtu, & naturali calore foras acto, uſtam & nigram reddi, toto corpore naturalis quidem caloris exiguam obtinente portionem, ſed alieno, atque adſcititio incaleſcente. Refutavit autem Theodectem, unaque cum eo idem ſentientes, Oneſicritus [41], dicens calorem non eſſe nigroris cauſſam, non enim eſſe illis, qui in ventre ſunt matris, quos nondum ſol attigit. Cui obſtare videtur, quod nuper nati aethiopum eundem colorem habent, quem alborum, auctore Labate [42]; certe nigri non ſunt. Non obſtat

34 Thalia.
35 De Hiſt. Anim. Lib. III. Cap. 22.
36 Nat. Hiſt. Lib. II. Cap. 78.
37 De Rer. Nat. Lib. VI. verſ. 722. & 1107.
38 Geograph. Lib. xv.
39 Lib. II. 6.
40 De Temperament. Lib. II. Cap. 6.
41 Apud Strabon. Geogr. Lib. xv.
42 Nouveau Voy. aux Iles de l'Amerique Tom. II. Chap. 6.

autem : nam nuper natis illis , eodem Labate auctore [43], genitalia , & partes ubi ungues è cute naſcuntur , jam tum nigricant , ut ex eo internoſcantur ; iidemque illi infantes infuſcari elapſis octo vel decem à partu diebus incipiunt [44] : ad quem modum etiam alborum infantes primo rubelli ſunt , ſenſimque deinde colorem mutant. Adde Oneſicrito , aethiopes delatos in regiones [45] , quarum incolae nunquam fuerunt nigri , inque ipſas glaciales mundi plagas , ubi non amplius exuruntur ſole , aethiopes manere , taleſque gignere , modo cum ſimilibus miſceantur : albos non torreri in adurente illa aethiopum regione , neque quos procreant in ea foetus. Addi quoque argumentum poteſt ex cicatricibus , quae , ſi quas aethiopes exceperint inſigniores , ut poſtquam aqua ferventi aduſti ſunt [46] , fere albicant , & non fiunt concolores. Quo non differunt aethiopes à caeteris hominibus , quibus omnibus cicatrices candidiores ſunt : loco enim verae cutis & reticuli cum epidermide , naſcitur calloſi quid , candidius , laeve ; quod cicatricem appellamus. At vis tamen ſolis adurens apparet in heliocauſtis , quorum corpora ſole fuſcata. In iis reticulum Ruyſchius flaveſcens invenit [47]. Sole colorari homines , non dubium : eouſque autem , ut nigreſcant , non conſtat. Et ne dici poſſit diuturnitate temporis alborum progenies ad poſtremum ſolis ardoribus aduſta itura , obſtat alba , aut illius tantum coloris , qualis eſt ,

43 Ibid.
44 Ibid.
45 Labat nouvelle relation de l'Afrique occident. II. Part. Chap. 14.
46 Ibid.
47 Cur. poſter. n°. 9. & Adverſ. an. Decad. III. 8.

eſt, cum candorem perdidit ſole corpus, gens maurorum, in torrente illa Africa aethiopibus nigris finitima [48]. Pleraque ex dictis valent quoque contra Oneſicritum, in aquis cauſſam ponentem [49], quemadmodum peregrina pecora aquam potantia, colores ſuos in regioni ei familiarem mutent colorem. Sed ſi ſpermaticae diatheſi ſuum tum albi tum nigri colorem debent; qui fieri potuit, ut à primis illis parentibus, cujuſcunque coloris fuerint, progenies orta fuerit tum candida cute tum nigra? An dicemus parentes illos nobis fuiſſe concolores; primorum autem aethiopum coloris cauſſam, ut Strabo velle [50] videtur, tribuendam ſoli, ejuſque aduſtioni, per vehementem quandam ſummi humoris deminutionem: ac deinde nigros nigros procreaſſe κατὰ σπερματικὴν διάθεσιν? Non nigreſcunt albi, etiamſi inter aethiopes vivant, eodemque adurantur ſole, ut ſupra annotatum. An dicemus ſenſim in aliis atque aliis colorem degeneraſſe? quemadmodum cum nigri miſcent ſe candidis, ex iis oriuntur leucophaei: cum leucophaei rurſus candidis, leucophaeis quoque oriuntur candidiores, ac ſic color niger paullatim exſtinguitur, tandemque omnis deperditur [51]. Sed ad hanc degenerationem ſemper primo requiritur, ut exſtent tum nigra cute, tum candida, è quorum miſcela degeneratio proveniat: ex nigris enim candidi non proveniunt, ut neque ex candidis nigri. An dicemus caſu natum primum nigrum, aut candidum; illum è parentibus albis, hunc è ni-

48 Labat Afriq. II. Part. Chap. 14.
49 Strabo Geograph. Lib. xv.
50 Ibid.
51 Labat Ameriq. Tom. II. Chap. 6. & Afriq. II. Part. Chap. 14.

52

nigris ? Fieri id potuiſſe , exemplum à Labate proditum [52] declararet ; exſtitiſſe foeminam, quae nata inter aethiopes, parentibus pernigris, ipſa omnino candida fuerit; conjunctaque aethiopi, infantes procreaverit pernigros. An aſſentiendum Labati [53], Adamum fuiſſe rubrum, aut rubellum, quoniam Moyſes ſcribat, Adamum ex luto terrae formatum; terra autem virgo dicta, plerumque rubra, aut ſubruffa ſit; unde & nomen acceperit primus homo, adam ſignificante rubrum vel ruffum. Haud dubie autem Evam, quae è coſta illius hominis creata ſit, fuiſſe coloris ejuſdem, aut fere ejuſdem, id eſt, fieri potuiſſe, ut Adami color in Eva inceperit aliquantum exſtingui, & ad album acceſſerit: & cum magis magiſque exſtinctus fuerit color in infantibus eorum, & in horum deinde progenie; primi hominis colorem in candidum maxime ad naturam accommodate degeneraſſe. Poſtea candorem illum aliquantum obſcuratum, indeque colorem ortum aſiaticorum, & americanorum. Unde aliqui fortaſſe inferrent, quanquam fieri ipſe non poſſe putet, aſiaticorum quoque & americanorum colorem magis & magis obſcuratum, abiiſſe tandem in fuſcum aethiopum: nam ut obſcurari poſſit albus, ſic & obſcuratus ille color obſcurari magis magiſque. An potius nigrities nota fuit, quam Deus Caino, poſtquam is fratrem ſuum occiderat, impreſſerit, ut impediret, ne ad vindicandam caedem occideretur Cainus ab illis, qui eum offenderent ? quae ſententia à Labate memorata [54]. Tempore autem diluvii nigra Caini pro-

52 Afriq. II. Part. Chap. 14.

53 Ibid.

54 Ibid.

progenies non quidem cum Noacho ſervata, cum quo tantum evaſerint uxor ejus, filiique tres cum ſuis uxoribus, omnes coloris candidi, utpote progenies Sethi, quae non commiſcuerit ſe cum peccatrice illa Caini: ſed cum diluvium non fuerit univerſale, niſi in plagis mundi tunc cognitis; in incognitas receſſere multae gentes, & inter eas nigra Caini progenies? An, quod alii, Chami filius Canaan niger factus cum execratus eum eſt Noachus? De his certe non magis conſtat, quam de hac aethiopum Marabaeorum traditione [55], ex tribus filiis Noachi unum fuiſſe candidum, alterum fuſcum coloris aduſtioris, tertium nigrum; & uxores fuiſſe coloris ſui quamque mariti: atque ab his orta tria illa colore maxime diverſa hominum ſaecla. Qui vero in prima rerum omnium generatione varias animantium naturas è terra vivas procreatas exiſtimarunt [56], iis, ut omnis generis caeterorum animalium formae, ita hominum quoque ſpecies enaſci vi illa terrae facile potuerunt. Mirum, quomodo aethiopes à nobis non ſolummodo colore, ſed aliis etiam differant: cujus tam magnae differentiae, ut diu quaeras, quae cauſſa fuerit, fortaſſe non reperies.

Sed color hominis non tantum eſt mixtus ex colore cutis, & reticuli, & epidermidis: accedit enim color humorum, qui continentur & in canalibus cuti ſubjectis, & in illis, qui cuti ipſi inhaerent. Caeruleae venae per cutem plus minus apparent, & in finitimas

55 Ibid.

56 Diodor. Sic. Biblioth. Lib. I.

mas partes fundunt coloris ſui argumentum. Quam ob rem alius, caeteris paribus, color eſt macilento, in quo venae, ſubjectae cuti, eminent conſpicuae: alius obeſo, in quo eaedem illae venae pingui immerſae ſunt. De humoribus, qui in ipſius cutis canalibus continentur, res, praeter alia, apparet in iis, qui rubore ſuffunduntur. Confirmare videntur multi morbi, in quibus humorum color naturalis degenerat, aut certe aliter, quam ſecundum naturam, colorati humores in canales illos penetrant. Quemadmodum in ictero, ubi bilis colore infecta cutis apparet, & ubi humores colore illo infectos eſſe, urina ſatis indicat. Pallor cachecticorum, hydropicorum, chloroſi laborantium, idem declarat: idem alia declarant non pauca. At in morbis tamen reticulum quoque decolorari, ac fortaſſe etiam epidermidem, argumento eſt, quod de aethiopibus referunt [57]; colorem, cum aegrotant, mutare pro gravitate, & pro diuturnitate morbi; pallidos fieri, & coloris, qualis eſt aquae cui fuligo admixta; ſaepe cuprei. Quae decoloratio in aethiopibus, quam in nobis, ob colorem eorum manifeſtior eſt.

Adde quod color mutetur cutis vel diſtentu, vel laxitate. Purior idcirco obeſis, ac ſplendentior, quam macilentis.

57 Labat Ameriq. Tom. IV. Chap. 7. & Afriq. II. Part. Chap. 14.

F I N I S.

E X-

EXPLANATIO ICONUM.

Has idem ille Ladmiral, nec minore artificio, confecit, qui arteriarum & venarum inteſtini hominis, quam anno proxime ſuperiore edidi. Is laudabili artis ſuae ſingularis ſpecimina exhibendi ſtudio incenſus, non deſtitit me donec obtinuerit rogare, ut opportunitatem darem. Ego, poſtquam dedi, non potui quin aliquid ſcriberem, quo illuſtrarem quas fecerat icones.

ICONIS I.

Pars cutis mammae foeminae aethiopis, una cum epidermide & reticulo.

A *Cutis nuda, qua parte reticulum ipſi adhaerebat.*

B *Reticulum, cuti extrinſecus adhaerens; nudum, & liberatum ab epidermide, quae ipſi extrinſecus adhaerebat.*

C *Epidermis detracta, dependens, eaque parte expreſſa, qua reticulo, à quo ſeparata, adhaerebat.*

D *Reticulum ſolum, detractum de cute, dependens; itemque ſeparatum ab epidermide. Ex interiore parte, qua cutem contingebat, exhibitum.*

E *Albae pilorum radices, è cute protractae; pilis reticulo adhuc inhaerentibus.*

ICONIS II.

Pars epidermidis foeminae ejuſdem, una cum adhaerente reticulo; detracta de calce, & parte pedis illa, quae ſu-

pra

pra calcem eſt. Ex interiore parte, qua reticulum eſt, exhibita.

A *Craſſitudo ſectae epidermidis.*

B *Pars, quae calcem veſtiebat, ubi reticulum longe minus coloratum.*

C *Hac parte epidermidis veſtiebatur pars pedis, quae mox ſupra calcem eſt: eaque pars longe tenuior eſt, & habet*

D *Reticulum coloratius.*

ICONIS III.

Unguis, detractus de pollice manus foeminae ejuſdem, una cum epidermidis portione, cui circumcirca inhaeret & continuatus eſt. Ex interiore parte, qua cutem ſpectat, exhibitus.

A A *Reticulum epidermidis.*

B C *Reticulum unguis;*

B *qua unguem veſtit, coloratius:*

C *qua radicem unguis, albicantius.*

